

Bestemmelsen i *stk. 2* svarer i det væsentlige til, hvad der følger af lov om private registre § 15, *stk. 2*. Dog er det indføjet i bestemmelsen, at muligheden for at indbringe bureauets afgørelse for Datatilsynet også gælder, hvis den registrerede har fremsat begæring om blokering.

Bureauets svar skal i de i *stk. 2* nævnte tilfælde indeholde oplysning om adgangen til at indbringe spørgsmålet for Datatilsynet og om fristen herfor, jf. *stk. 3*. Bestemmelsen svarer til, hvad der følger af lov om private registre § 15, *stk. 3*.

Til kapitel 7

Overførsel af oplysninger til tredjelande

I kapitlet reguleres spørgsmålet om dataansvarliges adgang til at foranstalte behandlede oplysninger overført til modtagere i tredjelande. Bestemmelserne, der på en række punkter er udtryk for nyskabelser i forhold til den nugældende registerlovgivning, har deres baggrund i direktivets artikel 25 og 26.

Til § 27

Til *stk. 1*

I bestemmelsen er fastsat, at overførsel af oplysninger til myndigheder, virksomheder m.v. i tredjelande kan finde sted, hvis det pågældende land sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau. Udtrykket *overførsel* omfatter »videregivelse« af oplysninger, hvorved forstås overførsel af oplysninger til enhver anden end den registrerede, den dataansvarlige, databehandleren og personer under den dataansvarliges og databehandlerens direkte myndighed. Udtrykket omfatter også »overladelse« af oplysninger, hvorved forstås overførsel af oplysninger til en databehandler eller personer under databehandlerens direkte myndighed. Endelig omfatter udtrykket den dataansvarliges interne anvendelse af oplysninger. Udtrykket »overførsel« er således en samlet betegnelse for videregivelse og overladelse/intern anvendelse af oplysninger. Der henvises i øvrigt til *betænkningen*, side 283 f.

Med hensyn til hvad der skal forstås ved udtrykket *tredjeland*, henvises til § 3, nr. 9.

I kravet om, at et tredjeland skal sikre et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, ligger, at overførslen af oplysninger ikke må medføre en væsentlig forringelse af den beskyttelse af den registrerede, som loven tilsigter at sikre. I det pågældende tredjeland skal behandlingen således i det væsentlige være undergivet en regulering som den, der følger af loven. Dette gælder dels for så vidt angår de materielle krav til behandling af oplysninger, herunder reglerne om den registreredes rettigheder, dels de formelle krav om bl.a. tilsyn og

behandlingssikkerhed og muligheden for via domstolene at få kontrolleret overholdelsen af reglerne.

Om det pågældende tredjeland har et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, skal afgøres på grundlag af en vurdering af samtlige de forhold, der har indflydelse på en overførsel, jf. *stk. 2*. I den forbindelse bemærkes, at overførsler af de i § 7, *stk. 1*, og § 8 nævnte oplysninger samt andre oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, såsom væsentlige sociale problemer, separations- og skilsmisseforhold, familiestridigheder, adoption m.v., som finder sted efter bestemmelsen, ikke kan iværksættes, medmindre vedkommende tilsynsmyndighed forinden har afgivet udtalelse herom, jf. § 45, *stk. 1*, nr. 1 og 2, samt § 52, eller har givet tilladelse hertil, jf. § 50, *stk. 1*, nr. 1 og 2, samt § 50, *stk. 2*, jf. *stk. 1*.

Til *stk. 2*

Af bestemmelsen følger, at vurderingen af, om beskyttelsesniveauet er tilstrækkeligt, skal ske på grundlag af samtlige de forhold, der har indflydelse på en overførsel, herunder navnlig oplysningernes art, behandlingens formål og varighed, oprindelseslandet og det endelige bestemmelsesland, samt de retsregler, regler for god forretningsskik og sikkerhedsforanstaltninger, som gælder i tredjelandet. Opregningen af faktorer, som der kan lægges vægt på er ikke udtømmende, og der kan således være andre faktorer, som kan indgå i vurderingen af, om et tredjeland har et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau.

I det omfang, det konstateres, at et tredjeland ikke har et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, skal Europa-Kommissionen samt de øvrige medlemsstater underrettes herom, jf. direktivets artikel 25, *stk. 3*. Det forudsættes, at en tilsynsmyndighed, som måtte være af den opfattelse, at et tredjeland ikke sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, underretter Justitsministeriet herom, således at Justitsministeriet i givet fald kan underrette Europa-Kommissionen og de øvrige medlemsstater herom. En underretning af Justitsministeriet kan også komme fra andre, f.eks. dataansvarlige myndigheder.

Underretninger, som Danmark måtte modtage fra andre medlemsstater om, at et tredjeland ikke sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, skal tillægges betydning ved vurderingen efter bestemmelsen. Hvis Europa-Kommissionen efter den i direktivets artikel 31, *stk. 2*, fastsatte procedure, konstaterer, at et tredjeland ikke sikrer et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau, skal en sådan afgørelse lægges til grund, jf. herved artikel 25, *stk. 4*. I givet fald kan overførsel til det pågældende tredjeland i medfør af bestemmelsen i